Σχετικά με τα σημεία και τις λέξεις

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33ο 90ο 97ο

Ο συμβολισμός με τον οποίο συνδέονται οι στάσεις του σώματος, τα σημεία, οι κρούσεις και οι ιερές λέξεις και λέξεις περάσματος, αποτελούν στον Τεκτονισμό, ένα κλειδί για την απόκτηση εκείνων των ρυθμών που θα καταστούν απαραίτητοι για τη διαμόρφωση μιας ορθής παραδοσιακής νοοτροπίας. Εννοούμε μία κατάσταση συνείδησης και επίγνωσης που είναι θεμελιώδης για την επίτευξη της εσωτερικής γαλήνης, η οποία αποτελεί την αρμονική βάση και την αναγκαία προετοιμασία για κατακτήσεις ανώτερης φύσεως.

Αρχίζοντας, λοιπόν, από τη στάση του Μαθητή της Τέχνης, παρατηρούμε το δεξί χέρι ανοιχτό σε σχήμα γνώμονα, με την άκρη του αντίχειρα στο κέντρο του λαιμού, ενώ ο αριστερός βραχίονας βρίσκεται σε ευθεία γραμμή και εφάπτεται στον κορμό, κατά μίμηση της στρατιωτικής στάσης προσοχής. Το σημείο, σε σχέση με τη στάση αυτή, εκτελείται με την κίνηση του χεριού προς τα δεξιά, σαν να κόβει τον λαιμό, ακολουθούμενη από την πτώση του προς τη δεξιά πλευρά και την άμεση επαναφορά του στην αρχική θέση. Ανάλογες αλλά διαφορετικές είναι οι στάσεις στους επόμενους βαθμούς.

Η ερμηνεία του συμβολισμού

Η λέξη Μπέτ, Άϊν, Ζάϊν[1] αποτελείται από τα τρία εβραϊκά γράμματα Μπετ (Bet), Άϊν (Ayin) και Ζάιν (Zayin) και συνδέεται στενά με τη στήλη του Ήλιου. Αποδίδουμε στο γράμμα Μπετ την αριθμητική αξία 2, καθώς και τη 2η θέση· στο γράμμα Άϊν την αριθμητική αξία 70 και τη 16η θέση· και στο γράμμα Ζάϊν την αριθμητική αξία 7 και τη 7η θέση. Το άθροισμα των αριθμητικών αξιών είναι 79. Ανάγοντας τον αριθμό 79 αριθμοσοφικά και καββαλιστικά, λαμβάνουμε αρχικά το 16 (7 + 9 = 16) και, τελικά, το 7 (1 + 6 = 7).

---

[1] *ΣτΜ: Πρόκειται την λέξη του 1ου βαθμού των ανδρών.*

Ας συγκρατήσουμε τον αριθμό 7, ο οποίος αποτελεί, στην περίπτωση αυτή, την αριθμοσοφική αναγωγή της λέξης Μποάζ ή Μπέτ, Άϊν, Ζάϊν, καθώς και το γράμμα που αντιστοιχεί στην έβδομη θέση, δηλαδή το Ζάϊν. Ας εξετάσουμε τώρα μια άλλη όψη της καββαλιστικής ερμηνείας της λέξης. Το Μπετ σημαίνει οικία, καταφύγιο, ναό, τόπο και κατοικία. Το Άϊν σημαίνει οφθαλμό, πηγή ή αναβλύζουσα κρήνη. Το Ζάϊν δηλώνει το γένος —στην προκειμένη περίπτωση το αρσενικό, που συνδέεται με τη στήλη του Ήλιου— και, κυρίως, το βέλος, όπως μαρτυρεί το αιγυπτιακό ιερογλυφικό από το οποίο φαίνεται να προέρχεται: ένα βέλος που διαπερνά το δέρμα ενός ζώου.

Συνδυάζοντας αυτές τις σημασίες, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι η λέξη Μποάζ, στο σύνολό της, μας αποκαλύπτει κάτι πολύ πιο ενδιαφέρον: την κατοικία από την οποία εκτοξεύεται ο οφθαλμός του πνεύματος, σαν βέλος, για να διαπεράσει τα επτά πέπλα που τον χωρίζουν από την κατανόηση της βαθύτερης και πνευματικότερης φύσης του.

Δεν είναι τυχαίο ότι από την ερυθρά στήλη Μποάζ ξεκινούν οι επτά κόμποι του ερυθρού κορδονιού της Αγάπης[2]. Οι κόμποι αυτοί αντιστοιχούν στα επτά πέπλα που αναφέρθηκαν παραπάνω, τα οποία, όταν λυθούν και υπερνικηθούν, θα μας οδηγήσουν ενώπιον του μυστηρίου της μαύρης στήλης Ιαχίν.

Η Βοάζ αντιπροσωπεύει, επομένως, έναν «οφθαλμό» πνευματικής φύσεως, ο οποίος διεισδύει στο εσωτερικό μας και βλέπει μέσα μας. Διαλύει το σκοτάδι που αποκρύπτει την αλήθεια και μας συνοδεύει προς το μυστήριο που φυλάσσεται στα βάθη της ύπαρξής μας.

Από φιλοσοφική άποψη, το Φως αυτό αντιπροσωπεύει τη γνωστική μετάβαση, η οποία ξεκινά από τη λογική νοημοσύνη της ψυχής μας και, στη συνέχεια, ενισχύεται και υποβοηθείται από μια άλλη νοημοσύνη, διαισθητικής και φαντασιακής φύσεως.

Η διαφορά μεταξύ των δύο έγκειται στη μετάβαση από την απλή διάκριση των πραγμάτων που αποτελούν αντικείμενο της έρευνάς μας —για παράδειγμα, αυτό είναι πράσινο και εκείνο κίτρινο, αυτό είναι ψηλό και εκείνο χαμηλό— προς την κατανόηση και τη σύλληψη του τελικού νοήματος των πραγμάτων, σε συνάρτηση με τον σκοπό που τους έχει αποδώσει η θεία Βούληση.

Πρόκειται, με άλλα λόγια, για τη μετάβαση από μια νοημοσύνη που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «οριζόντια» προς μια βαθύτερη κατανόηση, σύμφωνα με την οποία τα πάντα δημιουργήθηκαν για να επιστρέψουν στο Παν. Και αυτό το Παν είναι εκείνο που αποκαλούμε Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Μέσω της ερμητικής-αλχημικής οδού θα κατανοήσουμε καλύτερα και τη στάση και το σημείο του βαθμού του Μαθητή, καθώς και τη συσχέτισή τους με την προετοιμασία για την ακτίνα φωτός που ξεκινά από τη στήλη του Ήλιου.

---

[2] ΣτΜ: Οι δύο στήλες ανάμεσα από τις οποίες εισερχόμαστε είναι Ιαχίν ή Jakin יָכִין (μαύρη με τη Σελήνη) και Μποάζ ή Boaz בֹּעַז (κόκκινη με τον Ήλιο). Οι επτά κόμβοι αγάπης διατρέχουν το Ναό στο επάνω μέρος.

Ο αντίχειρας, στραμμένος προς τον λαιμό, με το χέρι σε σχήμα γνώμονα, συμβολίζει την κυριαρχία επί του λόγου και την ανάγκη να προετοιμαστούμε, μέσω της Σιωπής, για την κατανόηση των πνευματικών μυστικών που θα προκύψουν από αυτήν την πειθαρχία.

Σε ηθικό επίπεδο, συμβολίζει τη διόρθωση των λανθασμένων, επιθετικών και στρεβλών συμπεριφορών, οι οποίες συνδέονται με την κοσμική και ανεξέλεγκτη χρήση του λόγου που αποκτήσαμε μέσω της σχολικής μας εκπαίδευσης. Ο λόγος αυτός συχνά χρησιμεύει κυρίως για να εξυψώνει και να κάνει να λάμπει με μάταιες ματαιοδοξίες το ιστορικό, ανθρώπινο και παροδικό εγώ μας. Ωστόσο, σε μια βαθύτερη ανάγνωση, πάντοτε συνδεδεμένη με την ερμητική-αλχημική Παράδοση, θα δούμε με απόλυτη σαφήνεια ότι αυτή η τομή συμβολίζει την αποκοπή μίας από τις κεφαλές του δράκοντα που συχνά παρεμβάλλεται ανάμεσα σε εμάς και στις πνευματικές μας κατακτήσεις.

Συγκεκριμένα, πρόκειται για την απομάκρυνση εκείνου του ταραχώδους συνονθυλεύματος άχρηστων σκέψεων που αντιπροσωπεύουν το νοητικό επίπεδο. Η Σιωπή που οφείλουμε να επιδιώξουμε να πραγματοποιήσουμε μέσα στον Αθάνωρα[3] (Atanor), τον αλχημικό κλίβανο, είναι ακριβώς η αναστολή της νοητικής ροής των σκέψεών μας. Η κεφαλή αντιπροσωπεύει ένα μέρος —για την ακρίβεια, το ένα τρίτο— του συνολικού φιλοσοφικού αγγείου. Με αυτήν την ενέργεια ο δράκοντας νικιέται προσωρινά, αλλά δεν έχει ακόμη κατατροπωθεί οριστικά. Θα καταφύγει στο μεσαίο τμήμα του αγγείου. Ας επιστρέψουμε τώρα στη λέξη Μποάζ. Εάν ενώσουμε τη σημασία της ως «βέλους» με τη σημασία του «φιδιού», θα προκύψει ένα σύμβολο με σαφή σημασία: το φίδι που διαπερνάται από το βέλος. Το σύμβολο αυτό αποδίδεται στον Κόμη Καλιόστρο, αλλά αναμφισβήτητα είναι πολύ αρχαιότερο.

Το φίδι, ωστόσο, δεν μπορεί να θανατωθεί, επειδή στο Έργο τα πάντα μεταστοιχειώνονται και αντιστρέφονται στο αντίθετό τους, καταλαμβάνοντας, στο τέλος της διαδικασίας, τη θέση που τους έχει ορίσει ο Θεός, σε αρμονία με τους Νόμους Του.

Πράγματι, το ίδιο το Φίδι, αφού νικηθεί, τεθεί υπό έλεγχο και μεταστοιχειωθεί, θα ανέλθει κατά μήκος του κατακόρυφου άξονα, της σπονδυλικής στήλης που συμβολίζει την οδό της επιστροφής.

---

[3] *ΣτΜ: Αθάνωρ ονομάζεται το δοχείο του Αλχημιστή και συμβολικά είμαστε όλοι μας ένα τέτοιο.*

Τελικά, θα στερεωθεί ανάμεσα στα μάτια, ως βασιλικό διάδημα —ο Ουραίος της φαραωνικής παράδοσης—, σύμβολο του απόλυτου κυρίαρχου Βασιλέως-Ιερέως, ο οποίος εξουσιάζει τα κατώτερα επίπεδα και λειτουργεί ως γέφυρα προς τα ανώτερα.

10/2026